

lania lui în nemernicie provoacă tristețe și milă; dar zgircitul e contrazis de ramolitul-iubăreț și de generosul care încearcă să fie sau să pară, tolerant cu fiii și cu slugile, pînă cînd se trădează din nou fățarnicul calculat, pînă cînd dispariția banilor îl aruncă în, pe cit de inepte, pe atît de cumplite, amenințări, căci le rosteste cu convingerea nebulului feroce scăpat de sub control.

Naivi, infatuați, cei tineri comunică prin iubire. Pasiunea lor e autentică și salvatoare, iar derizoriul la care sînt osîndiți nu elimină lirismul. Pentru că defectele contaminează, înzordonatul Cléante învață să-i plătească tatălui cu aceeași monedă: la șiretenie răspunde cu șiretenie, la răutate cu răutate, la șantaj cu șantaj. Totul se petrece în numele iubirii pe care o apără, iar actorul Mihai Mihailescu punctează elegant, cu finețe, cu ironic elaborată, cîntărită, în acord cu rolul și cu temperamentul său artistic, trecerile, stările, „încercările“ răsplătite de iubire. Cel mai treaz, cel mai înzestrat să-și biruie inamicul, flatîndu-l și, mai apoi, arucîndu-i adevărurile în obraz, e Valère — intendentul cu „sînge albastru“, ce-și păstrează și în această calitate, modest, toată demnitatea, tot aplombul la care îi dă dreptul rangul — de unde și ridicolul acestui personaj susținut cu nerv, cu naturalitate, cu bune efecte comice de Dimitrie Bitang. Două toante cu duhul dragostei — suavele Elise și Marianne — traversează scena în pas de balet poticnît, ca două păpuși cu mecanismul deteriorat, cu gesturi mandolinate, gata să-și exprime simțirea prin trîluri și bătăi de pleoape. Le-au portretizat două excelente actrițe: Ioana Cîța Baciuc și Ioana Ioniță.

Voluptoasă, degajată, cu vocație de mijlocitoare, Stela Popescu-Temelie, pendulînd între cupluri, încîntă privirea și stîrnește nu o dată hazul.

De asemenea, foarte potrivit rolului, Marcel Hîrjoghe — comisarul, afișează prestața neroadă a slujbașului (alfabetizat) aflat în exercițiul funcțiunii, adică aflător în treabă, fiindcă nu de el depinde descurcarea ițelor prea încheite.

Un remarcabil act V — de savuroasă parodie, de savuros teatru în teatru — e sorocit să aducă identificări, disculpări, împăcări și nesfîrșită fericire viitoare.

Mai nededată parcă cu meșteșugul actoricesc, restul distribuției cutreieră scena, ce-i drept nu fără căpătîi, dar fără aport substanțial la desfășurarea spectacolului. Șocul premierei, vreau să cred, a diminuat clovența servitorului La Flèche (Alexandru Năstase), care duce pantomima atît de departe încît și atunci cînd are replică (dieția e cu totul inadecvată) ne răpește în bună măsură plăcerea de a-l pricepe.

Se cuvine să amintim, fie și în încheiere, bunul gust, rafinamentul coloristic, decorul ingenios, soluțiile plastice suplă și chiar metaforele scenice pe care le creează scenograful Mircea Nicolau, și, tot în încheiere, se cuvine să subliniem acea spontană legătură

În prim plan, Gheorghe V. Gheorghe (Harpagon)

creată între scenă și public, un public generos, care știe să asculte, să se bucure și să aplaude la un spectacol — fapt care ne face să bănuim că reprezentația cu „Avarul“ are șanse să țină cu succes afixul multă vreme de acum înainte.

Julieta Țintea

**Teatrul de Stat
„A. Davila“ din Pitești**

PROFESIUNE PENTRU ÎNGERI

de Dragomir Asenov

Recenta premieră a teatrului piteștean, *Profesiune pentru îngeri*, este o comedie a scriitorului și publicistului bulgar Dragomir Asenov, o piesă satirică, acidă, avînd ca obiect al criticii oportunistul, lipsa de fermitate în opinii. Dramaturgul ia în discuție unele tare morale, vicii de comportament incompatibile cu profilul societății contemporane, al omului nou. Sub țesătura agreabilă a comediei, Asenov face un rechizitoriu aspru indiferenței comode față de abuzuri, lipsei de responsabilitate civică. *Profesiune pentru îngeri* este, în același timp, o pasionată, o fierbinte pledoarie pentru cei care au curajul

de a descoperi și a combate răul, indiferent unde l-ar întâlni, o pledoarie pentru cei angajați, pentru cei cărora „le pasă” de tot ce se întâmplă în jurul lor.

Ca realizare dramaturgică, însă, piesa lui Asenov nu reușește să acopere ideile într-adevăr interesante pe care le propune discuției. Personajele reprezintă destul de simplist, de inabil, una sau alta dintre pozițiile care intră în conflict; evoluția lor și a acțiunii este adesea previzibilă pînă la replică, rezolvările sînt „puse”, nu decurg organic din desfășurarea evenimentelor. Sarcina spectacolului era deci aceea de a consolida scenic conținutul, estompînd pe cît posibil stîngăciile construcției dramatice. Intențiile regizorale le întîlnim dar exprimate în caietul de sală. Discutînd despre calitățile piesei, Mihai Radoslavescu îi descoperă „darul de a înaripa fantezia”, care „te îndeamnă spre o modalitate în spectacol *mai altfel* decît cele pe care le practicăm”. Dorința de „mai altfel” se concretizează, însă, nefericit, într-un ton estradistic de minimă rezistență. Ritmul alert pe care spectacolul și-l propune se reduce la o agitație aproape permanentă, la o desfășurare „zvieșnită”, obositoare. Regia încearcă, după declarația aceluiași program de sală, să evite rutina, căile bătute, dar ajunge tot la șabloane (poate altele decît acelea ocolite cu bună știință).

În privința interpretării se pot formula, în general, aceleași constatări, aceleași dezamăgiri. O caricaturizare excesivă și lipsită de virtuți artistice la Constantin Zărnescu, Valeriu Buciu, Radu Coriolan. Mai veridice, mai nuanțate — deși handicape de tonul spectacolului și de unele neîmpliniri ale textului — personajele realizate de Cornelia Cherete, Andreea Raicu, Ion Focea, Dem Niculescu. Ceilalți interpreți rămîn prezențe neconvingătoare, cu momente mai bune sau mai proaste, dar fără substanță reală.

Cristina Constantin

Teatrul de Comedie și Revistă „Ion Vasilescu”

REFLECTORUL REVISTEI

Era firesc ca un teatru, purtînd titlul de „revistă și comedie” să nu-și dezamăgească spectatorii, așadar să le ofere bucuria unui

nou spectacol muzical, artistic, în măsură a fi pe placul și spre destinderea tuturor.

Reflectorul revistei marchează un moment notabil în cariera spectacolelor de acest gen, prezentate de Teatrul „Ion Vasilescu”. Evitînd drumuri știute, regizorul Nicolae Frunzeti a închegat un spectacol unitar, plin de fantezie și prospețime, bine dozat cu scene de balet, muzică, cuplete, monologuri. Nouă în contextul spectacolului este încercarea și reușita de a completa cadrul scenic al monologului, al celebrului cuplet „gen Tănase” printr-o mișcare amplă a baletului și actorilor prezentatori, ceea ce dinamizează textul și amplifică cadrul spectacolului. Chiar dacă nu totdeauna foarte hazoase, cupletele au meritul de a fi încercat să abordeze teme majore pe plan social și etic, fapt care de asemenea majorează substanța mesajului. Regizorul a fost ajutat în primul rînd de excelenta coregrafie a neobositului și inventivului Saadu Fayer (baletele sale au un fir tematic, o linie grafică modernă, o mișcare unitară, cu bune efecte atît pe planul momentelor lirice cît și al celor comice), și de aportul lui Valențiu Grigorescu, care a compus, interpretat și condus partitura muzicală cu temperanță și precizie. Bagheta sa a realizat totodată o legătură continuă între text, muzică, coregrafie. Melodiile aparțin unui mînunchi de compozitori de valoare: Laurențiu Profeta, Aurel Giroveanu, Mișu Iancu, Marius Teicu, Aurel Manolache, Florin Bogardo și Valențiu Grigorescu, cu o linie cantabilă pregnantă.

Scenografia Olgăi Muțiu — remarcabilă — a devenit o valoare predominantă a montării — decor și costume strălucitoare, pline de grație și fantezie.

Așa cum notam, din păcate, nu toate cupletele și scenele scrise de Petre Bărbulescu și Ciupi Bădulescu au avut har și haz; dar prin interpretarea cîtorva talenți actori (Mariana Cercel, Dinu Cezar, Dunea, Ion Hidișan, Mariana Avram), textele unor scene: *Incurcătura, Calul și bricheta, Minîncă și el o piine*, ca și *Eu sînt fericirea lui Costică* — au căpătat totuși un oarecare farmec și relief.

Trebuie semnalat că la reușita noii reviste a contribuit în mare măsură corpul de balet, căruia îi revin în mod special cuvînte de laudă. Deși nu cunoaștem numele balerinelor și balerinilor de la Teatrul „Ion Vasilescu” (în foaia-program nu sînt trecute!) lor li se cuvine un certificat de virtuozitate. Din grupul mult redus al soliștilor de muzică ușoară, am reținut-o doar pe Lucky Marinescu, ca voce și mișcare scenică.

Linia spectacolului, vie, tinerească, plăcută, merită relevată și în măsura în care nu ne-am întîlnit nici cu vulgaritatea, nici cu gluma ieftină. De aceea socotim ultima premieră revistică a teatrului din Ștefan cel Mare ca o încercare, colectivul tinzînd să ridice nivelul reprezentațiilor sale la valoarea creației „patronului casei” — „Ion Vasilescu”.

T. Z.